

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

My not so perfect life
© Sophie Kinsella, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Јасмина Велкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Мојот (не баш) совршен живот

Софи Кинсела

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

На Ники Кенеди

Прв ден

Прва мава

Прво: Можеше да биде и полошо. Што се однесува до секојдневното патување низ градот, можеше да биде и полошо, морам да го запомнам тоа. Второ: Вреди. Јас сакам да живеам во Лондон; јас сакам да го направам ова; а секојдневното патување до мојата дестинација е дел од тој живот. Тоа е дел од лондонското искуство, како Тејт Модерн.

(Всушност, не е баш така. Лош пример.)

Татко ми секогаш вели: Ако не умееш да пливаш со големите ајкули, тогаш остани на брегот. А јас сакам да пливам со големите ајкули. Затоа сум овде.

Како и да е, мојата дваесет-минутна прошетка до станицата ми се чини сосема в ред. Ми годи, дури. Сивиот декемврски воздух продира како челик во моите гради, но се чувствувам добро. Денот започна. Тргнав по мојот пат.

Палтото што го носам убаво ме грее, иако чинеше само 9.99 фунти и е купено од продавницата за носена облека. Имаше етикета на него, *Кристин Биор*, но јас ја исеков веднаш штом стигнав дома. Не можете да работите на моето работно место, а да носите етикета на *Кристин Биор* на вашето палто. Можете да носите оригинален модел од некоја постара колекција на *Кристијан Диор*. Или нешто јапонско. Или воопшто да немате етикета, бидејќи си ја шиете облеката од ретро-материјали што ги набавувате во некоја антикварница, како онаа на *Алфи*, во Лондон.

Но, *не* и Кристин Биор.

Додека се доближувам до мостот Катфорд, чувствувам како мојата напнатост расте. *Навистина* не сакам да задоцнам денес. Мојата шефица започна гласно да ги критикува оние „кои што постојано се однесуваат неодговорно“, па затоа денес тргнав дваесет минути порано, во случај да не ми се погоди денот.

А веќе забележувам: ова ќе биде ужасно лош ден.

Неодамна се појавија многу проблеми на нашата линија, и возовите постојано се откажуваат без претходно известување. Проблемот е во тоа што, во време на сообраќајниот „шпиц“ во Лондон, не можете туку-така да ги откажувате возовите. Што треба да прават сите оние луѓе што планирале да патуваат токму со таа линија? Да „испарат“ во воздух?

Додека минувам низ пултот за карти, веќе го гледам одговорот. Тие се насобрани во толпа на платформата жмиркајќи кон информативните монитори, туркајќи се за да фатат подобро место, фрлајќи поглед кон шините, муртејќи се и истовремено игнорирајќи се меѓу себе.

Ох, мајко мила. Сигурно имаат откажано минимум два воза, бидејќи ова ми личи на толпа што би ја збрале - не два, туку - три воза, сите во очекување на следниот, начичкани на работ од платформата на најстратешките места. Веќе сме среде декември, но божиќниот дух не се чувствува овде. Сите се премногу напнати и премрзнати, внесени во духот на понеделничкото утро. Единственото навестување за празниците се неколкуте мизерни светилки и многубројните известувања во врска со празничниот возен ред.

Потиснувајќи ја нервозата, се вмешав во толпата и воздивнав со олеснување кога го забележав возот како пристигнува на станицата. Не дека ќе успеам да влезам во овој воз (Да се качам на првиот воз? Тоа би било смешно). Има луѓе кои се прилепени врз прозорците и кога вратите се отвораат, само една жена се симнува, а изгледа и прилично истуткана додека се обидува да се извлече оттаму.

Но и покрај тоа, толпата се истура нанापред како бран и некако успева да се влее во возот и тој поаѓа, а јас сега сум уште подалеку од него на платформата. Сега

морам да се потрудам само да го задржам моето место и да *не* му дозволам на оној ковчест човек со гелосана коса да се истурка пред мене. Ги извадив слушалките за да можам да ги слушнам најавите и стојам на штрек.

Секојдневното патување низ Лондон е свеевидно војување. Тоа е постојана кампања за освојување на територија; напредување измерено во сантиметри; никогаш не смееш да се опуштиш, ниту за момент. Бидејќи, ако го сториш тоа, некој ќе те надмине. Или прегази.

Точно единаесет минути подоцна, следниот воз пристигна на перонот. Се упатив напред со толпата, обидувајќи се да не го забележувам цагорот од лути извици: „Можеш ли да слезеш?“ „Има простор внатре!“ „Тие треба само да *излезат!*“

Имам забележано дека луѓето во возовите имаат сосема различни изрази од луѓето што чекаат на платформите - особено оние што успеале да седнат. Тоа се оние што ги совладале планините во Швајцарија. Тие дури и нема ниту да го кренат погледот. Го задржуваат тоа виновничко, пркосно одбивање да се вклучат: *знам дека си тука; знам дека е ужасно и јас сум на безбедно во внатрешноста, но и јас се помачив, па дозволи ми сега да си читам на мојот Киндл без да ми наметнуваш некаква вина, во ред?*

Луѓето се туркаат и се туркаат, а некој и намерно ме турна - почувствував нечии прсти на грбот - и одеднаш мојата нога конечно го допира подот од вагонот. Сега ќе морам да зграпчам некоја од шипките за држење или рачка за да се придржувам. Кога еднаш ќе стапнеш во возот, нема назад.

Еден маж зад мене изгледаше многу налутено - до мене допре супер-гласно викање и пцуење. И одеднаш толпата зад мене се разбранува, небаре е цунами од луѓе. Досега, ова ми се има случено неколкупати и чувството е навистина застрашувачко. Ме турнаа нанапред без дури и да го допирам плото и додека вратите на возот се затвораа, се најдов стуткана меѓу двајца момци - еден во костум, а еден во тренерки - и една девојка што јадеше сендвич со италијанско лепче.

Бевме толку натискани што таа го држеше сендвичот речиси под мојот нос. Секогаш кога ќе гризнеше залак,

можев да ја почувствувам аромата на пестото во него. Но го игнорирав со сета сила. Како и девојката. А и момците. Иако момчето во тренерки ме допираше со своето бедро во тисканицата, а јас можев лесно да му ги избројам точките од тридневната брадичка на вратот. Кога возот започна да се движи, постојано се судиравме меѓу себе, но ниту еден од нас не се осмели директно да го погледне в очи другиот. Ми се чини дека ако воопшто пресретнеш нечиј поглед во метрото, ќе ти викнат полиција, или нешто така.

Со цел да го одвлечам своето внимание од ситуацијата во која што се најдов, се обидов да го испланирам останатиот дел од моето патување низ градот. Кога ќе стигнам до Ватерло Ист, ќе проверам со која линија е најдобро да продолжам.

И - да, ако воопшто знаев дека на крајот ќе работам во Чисвик, немаше да изнајмам стан во Кетфорд. Но кога за првпат дојдов во Лондон, требаше да стажирам во источен Лондон. Кетфорд беше евтин и не премногу далеку оттаму, а сега едноставно не успевам да се справам со цените во западен Лондон и патот до таму не е до *толку* многу лош...

„Уф!“ извикав болно кога возот ненадејно се заниша и силно ме турна напред. И девојката загуби рамнотежа, па нишајќи се така, раката ѝ „прелета“ преку моето лице, и пред да се свестам, мојата подотворена уста заврши на нејзиниот сендвич.

М-молам?

Бев толку шокирана, што не можев никако да изрегирам. Устата ми беше преполна со меко лепче и топе-на моцарела. Како ли успеа да се случи ова, да му се сневиди?

Инстиктивно, загризав со забите, и веднаш зажалив за тоа. Од друга страна, пак... Што друго требаше да сторам, а? Малку засрамено го кренав погледот кон неа, со сè уште полна уста.

„Извини“, промрморов, но звучеше како „Мх-вини-мх“.

„Што... по фаволите?“ Девојката со неверување се обрати кон останатите патници во вагонот. „Па таа ми го краде појадокот!“

Сега глава ми беше облеана во пот. Ова е лошо. *Лошо*. Што да правам сега? Да го одгризам залакот од италијанското лепче што веќе ми е меѓу заби? (Лоша идеја.) Да го оставам лепчето само да ми испадне од уста? (Уште полошо. Уххх.) Нема како да се избевам од ситуацијава, никако.

На крајот, го одгризав залакот, со лице црвенето од засраменост. Сега ќе морам и да го изцвакам туѓото, лепливо лепче, додека сите погледи се вперени во мене.

„Навистина ми е жал“, моето извинување звучеше чудно, веднаш штом успеав да го проголтам залакот. „Се надевам дека ќе оживаш во остатокот“.

„Сега веќе не го сакам“. Погледна во мене. „Би можела да се разам со нешто од тебе“.

„Е, па, ни јас не сакам да ‘закачам’ нешто од тебе, знаеш! Не беше моја вина; паднав врз него“.

„Како да не, *падна* врз него!“ гласно викна таа, со толкав сомнеж во гласот што зјапнав во неа.

„Да, така! Ама знам што мислиш - дека го направив тоа намерно, нели?“

„Од кај да знам?“ Таа заштитнички ја обви својата дланка околу остатокот од нејзиниот сендвич, небаре би можела да се нафрлам врз неа и да одгризам уште еден залак. „Секакви луѓе шетаат низ Лондон“.

„Јас не сум забегана!“

„Можеш да ‘паднеш’ врз мене во секое време, драга“, се вмеша момчето во тренерки со потсмев. „Само немој ништо да одгризаш“, додаде и тогаш одекна смеа низ вагонот.

Лицето уште посилно ми се зажари, но немав намера да изреагирам на ова. Всушност, тука го завршив разговорот.

Следните петнаесетина минути гледав пред себе со тап поглед, обидувајќи се да се изолирам со своите мисли. На станицата Ватерло Ист, сите се симнавме од вагонот и со олеснување вдишав од студениот, зачаден воздух. Со брзи чекори се упатив до метрото и ѝ се придружив на толпата кај вратата. Погледнав на часовникот и се обидов да ја совладам воздишката. Патував веќе четириесет и пет минути, а не минав ниту половина од патот.

Во моментот кога некој ми стапна со висока потпетица врз стапалото, одеднаш се присетив на татко ми, како ја отвора вратата од нашата кујна, излегувајќи надвор, ширејќи ги рацете кон глетката со распослани полиња и бескрајно небо и велејќи: „Најкусото патување во светот, мила моја. Најкусото патување во светот“. Кога бев малечка, не знаев што сакаше да каже со тоа, но сега...

„Оди натаму! *Ќе се помрднеш ли од местото веќе еднаш?*“

Човекот кој стоеше зад мене на платформата ми се развика толку силно што се сепнав. Возот пристигна и повторно се одвиваше вообичаената турканица помеѓу луѓето во вагонот што мислат дека е премногу натрупан, додека луѓето од надвор ги одмеруваат слободните места со око на вешт форензичар и веруваат дека во него би можеле без проблем да се сместат уште најмалку дваесеттина луѓе.

Најпосле, се качив во вагонот и успеав да се пробијам до Вестминстер, па почекав да се качам на линијата за Дистрикт, а потоа се одвлечкав до Турнам Грин. Кога излегов од станицата на метрот, погледнав на часовникот и во истиот миг започнав да трчам. По *ѓаволите!* Имав уште двај десеттина минути.

Нашата канцеларија е голема и бледа зграда, наречена Филмор Хаус. Кога се доближив, го забавив чекорот, но срцето сè уште силно ми биеше. На левата пета имав огромен плускавец, но важно стигнав. Навреме. Како со помош на магија, лифтот веќе ме чекаше и додека влегував се обидов да ја потсредам малку косата што ми беше разлетана на сите страни од бурното патешествие. Целата авантура траеше час и дваесет минути сè на сè, а можеше да биде и полошо...

„Почекај!“ Заповедничкиот глас ме смрзна в место. Од спротивната страна на ходникот се приближуваше една позната фигура. Таа има долги нозе, носи чизми на висока потпетица, куса кожна јакна и кусо здолниште сошиено од портокалов материјал со текстура, што прави секое друго парче облека во лифтот одеднаш да изгледа старо и неинтересно. Особено моето црно здолниште купено за само 8.99 фунти.

Таа има неверојатни веѓи. Но некои луѓе се едноставно родени со неверојатно обликувани веѓи, а таа е една од нив.

„Сообраќајот е ужасен“, рече таа додека влегуваше во лифтот. Гласот ѝ беше зарипнат, но свонлив, како на возрасна личност. Тоа беше глас полн со мудрост, што нема време за будалаштини. Го притисна бројот на катот со излакираниот прст и лифтот започна да се крева. „Апсолутно ужасно“, повтори таа. „Светлата на семафорот едноставно не се менуваа на раскрсницата кај Чисвик Лејн. Ми требаа дваесет и пет минути да стигнам од дома до тука. Дваесет и пет минути!“

Ме погледна со еден од оние нејзини ненадејно остри погледи, како на сокол, и сфатив дека очекуваше одговор од мене.

„Ох“, изговорив беспомошно. „Кутрата ти“.

Вратите од лифтот се отворија и таа зачекори надвор од него. Веднаш зад неа излегов и јас, набљудувајќи ја нејзината коса како уредно се враќа во форма при секој направен чекор, и вдишувајќи од препознатливиот парфем што го носи (креиран специјално за неа од Аник Готал во Париз, за патувањето по повод дваесет и пет годишнината од нејзиниот брак).

Тоа е мојата шефица. Тоа е Деметра. Жената со совршен живот.

Не претерувам. Кога велам дека Деметра има совршен живот, верувајте ми, вистина е. *Сè што некогаш би можеле да посакате од животот, таа го има.* Работа, семејство, стил и шарм. И уште многу нешта од списокот за совршен живот. Па дури и нејзиното име. Тоа е толку специфично, што нема потреба да се мачи и да се претставува со презимето. Таа е едноставно само *Деметра*. Како *Мадона*.

„Здраво“, вели таа кога ми се јавува на телефон со тој нејзин самоуверен глас. „Де-меее-тра е на телефон“.

Има четириесет и пет години и е извршен креативен директор на *Копер Клемов* нешто повеќе од година дена. *Купер Клемов* е агенција за брендирање и маркетинг стратегии, и работиме со навистина големи имиња - па така и Деметра е крупна „сверка“. Нејзината канцеларија

е полна со награди и врамени фотографии од нејзините средби со угледни луѓе, а изложени се и предметите за чие брендирање таа помогнала.

Таа е висока и витка, со свилена коса, костенлива коса и - како што веќе споменав - со прекрасни веѓи. Не знам колку точно заработува, но живее во Шепардс Буш во една неверојатно прекрасна куќа за која што наводно платила два милиони - така барем ми кажа мојата пријателка Флора.

Исто така, Флора ми кажа и дека Деметра го има увезено мебелот за нејзината дневна соба од Франција, каде што патем имала преработен дабов паркет кој чини цело *богатство*! Флора е најблиску до мене според хиерархиската положба во компанијата - таа е креативен соработник - и постојан извор на озборувања поврзани со Деметра.

Еднаш дури и бев во куќата на Деметра, не затоа што сум искомплексиран манијак, туку бидејќи случајно минував оттаму, а ја знаев адресата, па така, знаете, зошто да не навратам во куќата на мојата шефица кога веќе имам таква прилика? (Океј, ќе бидам искрена до крај: го знаев само името на улицата. Кога стигнав таму, на Гугл го побарав бројот од куќата.)

Се разбира, душа боли колку е прекрасно уредена. Изгледа како куќа од некое списание. Всушност, тоа е навистина куќа од списанијата за ентериери - беше претставена во Ливингет, со фотографија од Деметра како стои среде нејзината бела кујна, облечена мошне елегантно и креативно во блуза со ретро-дезен.

Стоев така и зјапав во неа извесно време. Не баш со копнеж - повеќе замислено некако. Предната врата беше во прекрасно сиво-зелена нијанса со старовремско тропало на вратата во вид на лавовска глава и елегантни бледо-сиви скалила кои водат до неа. И останатиот дел од куќата беше подеднакво импресивен - бојосани рамки на прозорците и ролетни од летвички, и поглед кон дрвената куќарка на дрво во задниот дел од градината - но токму предната врата ме маѓепса. И скалилата. Замислете си да можете секојдневно да слегувате по едни такви прекрасни камени скалила, небаре сте некоја принцеза од бајка. Секое утро би ви започнувало со прекрасно чувство.

Два автомобили на предниот паркинг. Едно сиво Ауди и едно црно Волво СУВ, обата автомобили исполирани и нови. Сè што поседуваше Деметра беше или блескаво и ново, или беше во тренд (како соковникот со дизајнерски потпис) или пак старо и автентично и во тренд (огромен, антиквитетен дрвен ѓердан кој што го имаше купено во Јужна Африка). Мислам дека „автентично“ е најомилениот збор на Деметра во цел свет; го употребува најмалку триесетина пати на ден.

Деметра е, *се разбира*, мажена и има две деца, *се разбира*: момче по име Хал и девојче кое се вика Коко. Таа има билиони пријатели кои што ги познава „од памтивек“ и секогаш е на некоја забава, настан или доделување на награди за дизајн. Понекогаш со воздишка умее да каже дека тоа ѝ е трета вечер по ред што излегуваа таа недела, и ќе извика: „Прејадување како казна!“ додека ги облекува нејзините Миу Миу чевли. (Јас ги носам нејзините кутии на рециклирање, па знам кои модни брендови ги носи. Миу Миу, Марни на распродажба, Дрис Ван Нотен. И многу парчиња од Зара.) Но потоа, кога излегува, нејзините очи ќе заблескаат и после нејзините фотографии ќе се најдат на Фејсбук страницата на Копер Клемов, Твитер и насекаде: Деметра во модерна црна блуза со чаша вино во раката, како зрачи во облеката на познати дизајнери така совршена, каква што е.

И, колку да се знае: јас не ѝ *завидувам*. Добро, не баш. Јас не сакам да сум Деметра. Не ги сакам нејзините работи. Мислам, имам само дваесет и шест години, што би правела јас со едно Волво СУВ?

Но, кога ќе ја погледнам, чувствувам бодеж на... нешто, и си помислувам: Би можела ли јас да бидам на нејзиното место? Кога би заработела доволно, би можела ли да го имам животот на Деметра? Не само работите што ги поседува, туку и самодовербата. Стилот. Софистицираноста. Пријателствата и врските. Не беше важно ниту ако ми се потребни дваесет години за тоа - всушност, би била вон себе од среќа! Ако ми речеше некој: *Знаеш што? Ако работиш вредно, за дваесет години би можела да го имаш тој живот*, веднаш би ги засукала ракавите.

Сепак, тоа е невозможно.

Тоа никогаш нема да се случи. Луѓето зборуваат за „општествени скалила“ и „структури во кариерата“ и „хиерархиско напредување“, но јас не гледам ниту една скала што ме води кон животот што го живее Деметра, без оглед на тоа колку се трудам во мојата работа.

Мислам, два милиона фунти за куќа?

Два милиона?

Еднаш успеав да направам план. Да претпоставиме дека некоја банка некогаш ќе ми позајми толку пари - што сигурно нема - врз основа на мојата моментална плата, ќе ми требаат цели 193,4 години да го отплатам заемот (и, знаете, да живеам паралелно).

Кога таа цифра ми се појави на екранот на калкулаторот, всушност се насмеав на глас, малку хистерично. Луѓето зборуваат за генерацискиот јаз. Генерациската бездна, попрецизно. Гранд Кањон генерација. Ниту една скала не е доволно висока за да се протега од моето место во животот до местото каде што се наоѓа Деметра во животот, не без нешто невообичаено да се случи, како на пример премија на лотарија или богати родители, или некоја генијална идеја за веб-страница што ќе ме збогати преку ноќ. (Не дека не се обидувам. Секоја вечер се обидувам да измислам нов вид на градник или нискокалорична карамела. Безуспешно, сега за сега.)

Како и да е. Јас не можам да целам кон животот што го има Деметра, не баш. Но можам да се насочам кон дел од него. Кон оние негови делчиња што би можела да ги постигнам. Можам да ја набљудувам, да ја проучувам. Да научам да бидам како неа.

И, исто така, со доза на самокритичност, да научам како да не бидам како неа.

Бидејќи, нели ви споменав? Таа е вистински кошмар. Таа е истовремено и совршена и вистински кошмар.

Штотуку го вклучив компјутерот кога Деметра влезе во нашата отворена канцеларија, отпивнувајќи од нејзиното кафе со млеко од соја. „Луѓе“, рече таа. „Слушајте ваму“.

Ова е уште еден од омилените зборови на Деметра, „луѓе“. Таа доаѓа во нашиот канцелариски простор и вели, „луѓе“, со толку драматичен глас, што мораме да престанеме со тоа што до тогаш сме го работеле, небаре очекуваме значајно групно известување. А тоа, всушност, таа само сака нешто специфично што го умее само една од нас, но бидејќи не умее да запомни која од нас може да ѝ помогне, ниту пак да ги запомни сите наши имиња, им се обраќа на сите.

Добро де, малку претерувам. Но не многу. Никогаш не сум сретнала некој што толку лошо помни имиња како Деметра. Флора ми рече еднаш дека Деметра всушност има вистински визуелен проблем, нешто како проблем со препознавање на лица, но таа нема да го признае тоа, бидејќи смета дека не влијае на нејзината способност да ја врши својата работа.

Е, па - имам новост за неа: и тоа како влијае!

И втората информација: каква врска има препознавањето на лицата со помнењето на имиња? Тука сум веќе седум месеци и се колнам дека сè уште не е сигурна дали сум Кејт или Кет.

Всушност, јас сум Кет. Кет, накусо од Кетрин. Затоа што... Е па... Тоа е кул прекар. Кус и звучен. Тоа е модерно. Тоа е Лондон. Тоа сум јас. Кет. Кет Бренер.

Здраво, јас сум Кет.

Здраво, јас сум Кетрин, но можете да ме викате Кет.

Добро, повторно ќе бидам искрена: Не сум апсолутно *јас*. Не сè уште. Сè уште сум малкуцка Кејти. Јас се нарекувам себеси „Кет“ откако започнав да работам тука, но од некоја причина не успеав да ги навикнам другите да ме викаат така. Понекогаш не реагирам толку брзо колку што треба кога луѓето ќе ме повикаат со „Кет“. Се двоумам пред да се потпишам, а еднаш се случи да треба да си го пречкртам погрешно напишаното име на една од оние големи канцелариски роденденски картички. За среќа никој не го виде тоа. Мислам, кој не го знае своето име?

Но, решена сум да бидам Кет. Ќе бидам Кет. Тоа е мое ново лондонско име. Досега имав три работни места

во мојот живот (Добро, двапати стажирав), и на секој нов чекор по малку се менував себеси. Промената од Кејти до Кет е последната, најнова фаза.

Кејти сум кога сум дома. Кејти е од Сомерсет. Девојката со румени образи и кадрици што живее на село и носи фармерки, гумени „Велингтон“ чизми и гратис блузон што го доби со доставата на сточната храна за овци. Девојката чијшто социјален живот се одвиваше во локалниот паб, и понекогаш во Рици, во Варетон. Девојката што ја оставив зад себе.

Сакав да побегнам од Сомерсет откако знам за себе. Го сакав Лондон. Јас никогаш немав залепено постери од машки бендови на сидовите во мојата соба; ја имав мапата на метрот. Постери од панорамското тркало во Лондон и кулата Геркин.

Првото стажирање што успеав да го добијам беше во Бирмингем, а и тоа е голем град. Има многу продавници, гламур, случувања... но не е *Лондон*. Ја нема онаа *лондонитина* што прави срцето да ми заигра. Контурите на градот на хоризонтот. Историјата. Прошетките крај Биг Бен и слушањето на неговото отчукување, во живо. Стоењето на оние исти станици од метрот кои што сте ги виделе во мал милион филмови за бомбардирањето на Лондон во Втората светска војна. Чувството дека се наоѓате во еден од најубавите градови во светот, без сомнеж. Да се живее во Лондон е како да се живее на филмски сет, од малите, слепи улички на Дикенс, до блескавите градски блокови со повеќекатници и тајновитите плоштади на градините. Можете да бидете кој ќе посакате да сте.

Нема многу нешта од мојот живот што би се рангирале во првите десет од која било глобална анкета. Немам една од најпопуларните десет професии, или марки на облека, или стан. Но живеам во еден од десетте најдобри градови во светот. Да се живее во Лондон е нешто што луѓето ширум светот би го посакале и јас сум тука сега. Затоа не ми е грижа дали секојдневното патување е вистински пекол и воопшто не се грижам за големината на мојата соба за спиење. *Јас сум тука.*

Не можев веднаш да стигнам до тука. Единствената понуда што ја добив по студиите беше во една малечка

фирма за маркетинг во Бирмингем. Па така, се преселив таму и веднаш започнав да ја создавам мојата нова личност. Си направив шишки, започнав секојдневно да ја „пеглам“ косата и да ја врзувам во елегантен шињон. Си купив црна рамка за очила со стакла без диоптер. Изгледав поинаку. Се чувствував поинаку. Дури започнав и поинаку да се шминкам, со посилна линија од моливчето за усни и црн, течен туш за очи извиен во тенка линија на рабовите од очите. (Ми беше потребен цел викенд за да научам како да ја цртам линијата со тушот за очи. Тоа е, всушност, вештина, како тригонометријата - она што ме чуди е зошто не го подучуваат тоа на училиште? Ако јас некогаш ја водам земјава, би вовела курсеви за нештата што ги правиме сиот живот. На пример: како да нанесете туш за очи, како да пополните уплатница за данок, што да сторите кога тоалетот ќе ви се затне, а вашиот татко не одговара на телефонските повици и згора на тоа треба да заминете на забава?)

Токму во Бирмингем решив да го исфрлам од говор мојот акцент од Вест Каунти. Бев во тоалетот, си бркак работа, кога слушнав неколку девојки како се шегуваат на моја сметка. *Фармерrrrrрката* Кејти, ме нарекуваа. И да, бев шокирана, и да, тоа ме заболело. Посакував да „излетам“ од зад параванот на тоалетот и да извикам, *Да не мислите дека вашиот акцент е подобар случајно!?*

Но, не го сторив тоа. Останав таму длабоко замислена. Тоа беше судир со реалноста. Додека не ја добив можноста да стажирам по вторпат - овој пат во источен Лондон - јас бев поинаква личност. Се опаметив. Веќе не изгледам, ниту звучам како Кејти Бренер од фармата Анстерс.

И сега сум сосема Кет Бренер од Лондон. Кет Бренер, што работи во една модерна канцеларија со сидови од индустриска тула и бели, сјајни бироа, модерни столици и закачалка за облека во форма на гол маж.

Мислам, јас сум Кет. Ќе бидам. Уште само да научам точно да се потпишувам.

„Луѓе“, повтори Деметра по третпат и канцеларијата стивна. Тука сме десетмина, сите со различни работни позиции и титули. На погорниот кат, сместен е тимот за настани и тимот за дигитална технологија, како и

канцеларијата за планирање. Имаме и друга група на креативци, наречени „визионерски тим“ кои што работат директно со Адријан, главниот извршен директор. Плус, тука се и останатите канцеларии за управување со таленти и финансии и што ли уште не. Но овој кат е мојот свет, а јас сум на дното од купчето. Заработувам најмалку од сите и моето биро е најмалечко, но мора да се почне од некаде. Ова е мојата прва платена работа во животот и секојдневно им се заблагодарувам на моите среќни ѕвезди за тоа. И, знаете, мојата работа сепак е интересна. На некој начин.

Така некако, де.

Мислам, тоа веројатно зависи од начинот на кој го дефинирате она „интересна“. Во моментот работам на еден навистина интересен проект за претставување на нова машина за правење капучино-пена на пазарот од фирмата Кофивајт. Јас работам на истражувањето. И сета работа, всушност, што ја изведувам секојдневно, се сведува на...

Добро. Еве, да бидеме реални. Не може веднаш да се премине на оние гламурозни и забавни обврски. Татко ми тоа не го разбира. Постојано ме прашува: Ти ли го осмисли сето тоа? Или: Запозна ли многу важни луѓе? Или: Одиш ли секојдневно на оние луксузни деловни ручеци? Што е смешно, нели?

И, да. Веројатно сум малку одбранбено настроена, но тој не разбира, а тоа навистина не е од голема помош кога ќе започне да одмавнува со главата и да вели: „И ти навистина си среќна во Големиот Град, мила моја Кејти?“ Јас сум среќна, да. Но тоа не значи дека не е тешко. Татко ми не знае многу во врска со работните места, ниту за Лондон или економијата, или - не знам, да речеме цената на чаша вино во некое лондонско кафуле. Дури не му ни кажав директно колку ме чини најмувањето на станот, бидејќи знам што би рекол ако му кажам; ќе рече...

Ох, мајко мила. Диши. Простете. Немав намера да се заборам во врска со мојот татко. Нештата не се баш најдобри помеѓу нас, уште откако се отселив по завршување на факултетот. Тој не разбира зошто се преселив овде и никогаш нема да разбере. А јас можам да се трудам од петни жили да му објаснам некои работи, но ако не

можеш да го почувствуваш Лондон, во него ќе видиш само сообраќај, издувни гасови, трошоци и фактот дека твојата ќерка решила да се отсели на неколку стотици километри.

Имав избор: да го следам моето срце или да не го скршам неговото. Мислам дека на крајот обајцата завршивме со скршени срца. Тоа е нешто што остатокот од светот не го разбира, бидејќи луѓето мислат дека е *нормално* да се отселиш далеку од домот. Но тие луѓе не се мојот татко и јас, ние живеевме заедно со години, само ние двајцата.

Како и да е, да се вратиме повторно на мојата работа. Луѓето од моето ниво немаат средби со клиентите - Деметра го прави тоа. И Роза. Тие одат на заеднички ручеци и се враќаат со заруменети образи и бесплатни мостри и возбуда. Потоа, обично се здружуваат со Марк и Лиз, а им се придружува и некој од дигиталниот тим, понекогаш и Адријан е меѓу нив. Тој не е само главен извршен директор, туку и ко-основач на *Купер Клемов* и има своја канцеларија долу. (Има уште еден ко-основач, Макс, но тој се пензионираше и сега живее на југот од Франција).

Адријан всушност е неверојатен. Тој има околу педесетина години, кадрава челично-сива коса и постојано е во тексас-кошула, небаре доаѓа директно од седумдесеттите години на минатиот век. Што, претпоставувам, е и така. Тој е, исто така, прилично познат.

Како и да е, тоа се главните играчи. Но јас не сум на тоа ниво, ниту од далеку. Како што споменах, јас сум задолжена повеќе за истражувањата, што значи дека тоа што јас всушност го правам оваа недела е... И, видете, уште пред да кажам што е тоа, нема да звучи гламурозно, ок? Но не е ни толку лошо колку што звучи, навистина.

Јас внесувам податоци. Поконкретно, ги внесувам резултатите од онаа голема анкета за потрошувачите која што ја спроведовме за кафе, крем за кафе, капучино и, горе-долу за сè друго. Две стотини рачно напишани анкети, по осум страници секоја. Да, знам, во ред е. Хартија? Никој не спроведува хартиени анкети во денешно време. Но Деметра сакаше тоа да биде „олд скул“, старовремски демек, бидејќи некаде прочитала некое

истражување каде што било истакнато дека луѓето се за 25% поискрени кога пишуваат со пенкало, отколку во електронската комуникација. Или нешто слично.

И така, стигнавме до овде. Барем, јас сум сега тука, со пет преполни кутии на анкетни прашалници што допрва треба да ги обработам.

Умеа да биде малкуцка заморно, бидејќи тоа се едни те исти прашања, а испитаниците ги имаат начкрабано одговорите врз листовите и не се секојпат многу читки. Но добрата страна е тоа што ова истражување ќе го обликува целиот проект! Флора постојано ме сожалуваше, „Оф мајко мила, што ли те снајде Кет, каков кошмар!“, но вушност, ова е фасцинантно.

Добро де. Сакав да кажам, можам да го направам да биде фасцинантно. Започнав да ги погодувам примањата на испитаниците врз основа на нивниот одговор во врска со густината на пената. И, знаете што? Најчесто бев во право. Небаре им ги читав мислите. Колку повеќе ги внесувам овие одговори, толку повеќе учам за потрошувачите; барем се надевам дека успевам во тоа...

„Луѓе, што - по ѓаволите - се случува со Трекбикс?“

Гласот на Деметра одново ми продре в уши. Таа стои на нејзините шпиц-потпетици, минувајќи со прстите низ косата, со оној израз на лицето кој означува нетрпение, фрустрација и прашање „што-по-ѓаволите-се-случува-во-светов“?

„Си напишав себеси серија прашања во врска со ова“. Таа ја прелиста содржината на телефонот, повторно игнорирајќи нè. „Знам дека се тука некаде“.

„Немам видено никакви белешки“, ѝ возврати Сара од зад нејзиното биро, со тивкиот, дискретен глас.

Светицата Сара, така ја нарекува Флора. Сара е асистентката на Деметра. Таа има густа, црвена коса која што ја врзува во опавче, и многу бели, убави заби. Таа е онаа што сама си ја прави облеката: прекрасни комбинации во ретро-стил на педесеттите со глог-сукњи. И како ли само останува при здрав разум, не знам.

Деметра е сигурно најрасеаната личност во вселенава. Секојдневно, барем така се чини, таа затура по некој документ или го греша времето во кое што е закажан

некој состанок. Сара секогаш е многу трпелива и љубезна со Деметра, но нејзината фрустрација може лесно да се забележи на нејзината уста. Таа ги скаменува усните и едниот агол ѝ се губи во образот. Таа е очигледно вешта во испраќање на електронските пораки од сметката на Деметра со што, според зборовите на Деметра, ја спасува ситуацијата, извинувајќи се и измазнувајќи ги настанатите проблеми.

Знам дека тоа што Деметра го прави е голема работа. Згора на тоа, таа има семејство на кое што треба да мисли, па училишни претстави и слични работи. Но како ли само успева да биде толку многу расеана?

„Во ред е, ги најдов. Зошто беа во мојата папка за лични документи?“ Деметра ја крена главата од телефонот со оној збунет поглед што понекогаш се забележува во нејзините очи, небаре сиот свет е во заговор против неа за да ја збуни.

„Сте требале да го сочувате под..“. Сара се обиде да го земе телефонот на Деметра, но таа нагло го оттргна.

„Знам како да го користам сопствениот телефон. Тоа не беше поентата. Поентата е во тоа што..“. Таа застана како скаменета додека сите ние без здив ја чекавме да продолжи. Ова е уште една од навиките на Деметра: таа ќе започне некоја мошне интересна реченица и на половина пат ќе запре, оставајќи ја недокажана, небаре ѝ се потрошиле батериите. Погледнав во Флора, а таа ги преврте очите кон таванот.

„Да, да“, продолжи Деметра. „Што се случува со Трекбикс? Јас мислев дека Лиз треба да напише одговор на нивната електронска комуникација, но добив нов мејл од Роб Кинсејд во кој што ме прашува зошто нема добиено одговор. Па?“ Таа се заврте околу Лиз, најпосле фокусирајќи се на личноста што ѝ беше потребна, најпосле освестувајќи се. „Лиз? Каде е? Ми вети идеен план до утринава“. Таа го потчукна телефонот. „Тука, во моите белешки од состанокот од минатиот понеделник е запишано. *Лиз да напише идеен план*. Првото правило од грижата за клиентите, Лиз?“

Држете го клиентот цврсто за рака, си помислив во себе, иако не го изустив тоа на глас. Ќе делуваше како да сум „бубалица“.

„Држете го клиентот цврсто за рака“, изговори Деметра. „Цело време. Направете да се чувствуваат сигурни во секој миг од текот на процесот. Дури потоа ќе имате среќен клиент. А ти не ја држиш раката на Роб, Лиз. Неговата рака е висната и тој не е баш среќен поради тоа.“

Образите на Лиз се вжарија. „Сè уште работам на тоа“.

„Сè уште?“

„Има многу работа“.

„Е па, работи побрзо“. Деметра ѝ се намурти. „И испрати ми го планот на проверка пред да го пратиш. Немој директно да му го доставиш на Роб. До ручек, океј?“

„Океј“, промрморе Лиз, делувајќи изнервирано. Таа ретко греша. Лиза е проект менаџер и има многу уредно биро и права, руса коса која што ја мие секој ден со шампон од јаболко. Освен тоа, таа и јаде многу јаболка.

„Каде е, пак сега, тој мејл од Роб Кинсејд?“ Деметра ја прелиста апликацијата на телефонот, зјапајќи во екранот. „Исчезна од моето сандаче“.

„Да не го избришавте по грешка?“ ја праша Сара трпеливо. „Ќе Ви го пратам одново“.

Ова е втората работа што ѝ оди на нерви на Сара: Деметра секогаш невнимателно ги брише електронските пораки кои потоа итно ѝ притребуваат и започнува да вреви околу тоа. Сара вели дека минува половина од својот живот во препраќање на пораки до Деметра, и му благодарни на Бога што барем една од нив е вешта во тоа.

„Готово“, одговори Сара брзо. „Одново Ви го пратив мејлот од Роб. Всушност, Ви ги препратив сите негови дописи, за секој случај“.

„Ти благодарам, Сара“, попушти Деметра. „Навистина не знам што се случи со тој мејл...“. Таа продолжи да гледа во нејзиниот телефон, но Сара делуваше незаинтересирано.

„Во тој случај, сега ќе заминам на обуката за Прва помош, Деметра“, рече таа, посегнувајќи по чантата. „Ви кажав ли за тоа? Дека сум референт за прва помош?“

„Така беше“. Деметра остана потоната во мислите, и беше сосема јасно дека има заборавено на тоа. „Супер! Браво за тебе! Тогаш Сара, пред да заминеш, да се потсетиме..“. Таа го пролиста телефонот. „Вечерва е доделувањето на лондонската награда за храна... Морам да стигнам некако на фризер попладнево..“.

„Нема да можете“, ја прекина Сара. „Попладнево е пребукирано“.

„Молам?“ Деметра го крена погледот од телефонот. „Но јас имав закажано..“.

„За утре“.

„Утре?“ вдашено изговори Деметра, а очите повторно го добија оној збунет поглед. „Не. Јас закажав термин за во понеделник“.

„Погледнете во Вашиот календар“. Сара звучеше како да ќе го изгуби трпението во секој миг. „Беше закажано за вторник, Деметра. Секогаш е вторник“.

„Но морам да ги бојосам корените на косава, итно. Зарем не може некој да откаже за попладнево?“

„Мислам дека тоа е невозможно. Денеска е врвлица од клиенти таму“.

„По ѓаволите“. Деметра направи згрчена гримаса на лицето во агонија. „По ѓаволите!“

„А за петнаесет минути ве очекува конференциски повик. Можам ли да одам сега?“ ја праша Сара со тивок, измачен глас.

„Да, да. Оди сега“. Деметра одмавна со раката. „Ти благодарам, Сара“. Се упати назад кон нејзината застаклена канцеларија, тешко воздивнувајќи. „Проклетство. Проклетство. Ох?!“ Таа одново се појави. „Роза? А логото на Сенсико? Треба да се обидеме да го направиме поголемо. Штотуку се сетив на тоа. А амблемот нека биде во аквамарин-сина боја. Можеш ли да разговараш со Марк? А каде е Марк?“ Таа со негодување погледна кон работната маса на Марк.

„Денес работи од дома“, ѝ одговори Џон, помладиот креативен асистент.

„Ох“, повторно здивна Деметра со неверување. „Во ред, тогаш“.

Деметра не верува во работењето од дома. Таа вели дека се губи текот на работата кога луѓето постојано исчезнуваат на тој начин. Но Марк го имаше вметнато ова во неговиот договор уште пред да пристигне Деметра, па така таа не можеше да стори ништо во врска со тоа.

„Не грижете се, ќе му пренесам“, одговори Роза, нервозно шаркајќи на нејзиниот бележник. „Зголемување, аквамарин“.

„Одлично. Ох, и... Роза?“ Таа повторно ја провере главата низ вратата. „Сакам да поразговараме во врска со ‘Питон’ обуката. Сите во канцеларијава би требало да умеат да програмираат“.

„Молам?“

„Програмирање!“ повтори Деметра нетрпеливо. „Прочитав една статија во врска со тоа во Хафингтон Пост. Стави го како точка во дневниот ред на следниот групен состанок“.

„Во ред“. Роза делуваше збунето. „Нема проблем“.

Кога Деметра ја затвори нејзината врата, сите воздивнаа со олеснување. Таква е Деметра. Сосема непредвидлива. Напорно е да се држи чекор со неа.

Роза нервозно тапкаше со прстот по нејзиниот телефон, а јас знаев дека ја озбуруваше Деметра со Лиз. Се разбира, само момент подоцна стигна звучно известување на телефонот на Лиз, и таа со силно движење на главата ѝ даде потврда на Роза.

Сè уште не успеав да ја одгатнам канцелариската политика на ова место - небаре се обидувам да се вклучам во некоја серија среде половина емитувани епизоди. Но знам дека Роза аплицирала за работното место на Деметра и не го добила. Исто така, знам и дека имало голема кавга меѓу нив, токму пред да пристигнам. Роза сакаше да се нафати на еден крупен, специјален проект, предводен од страна на градоначалникот на Лондон. Стануваше збор за брендирање на некој лондонски атлетски настан, па така тој имаше составено тим од креативни агенции од Лондон. Весникот Ивнинг Стандард го имаше наречено изложба на *најдоброто и најветувачкото од Лондон*. Но Деметра не дозволуваше Роза да го сработи тоа. Рече дека таа ѝ е потребна во тимот 24/7, што беше глупост, се

разбира. Оттогаш, Роза ја мразеше Деметра со сета своја страст.

Теоријата на Флора беше дека Деметра е толку параноична да не биде надмината од помладиот персонал, што одбиваше да му помогне било кому од нив. Дури и ако некој се обидеше да напредува во хиерархијата, таа ќе му стапнеше на прстите со нејзините Миу Миу потпетици. Очигледно, Роза сега очајно посакуваше да ја напушти фирмата *Купер Клемов* - но немаше голем избор во оваа бранша. Така, кутрата Роза си остана во „замка“ со омразената шефица, буквално презирајќи го секој момент од нејзината работа. Тоа може да се забележи во нејзините вечно сведнати раменици и намуртената веѓа.

Марк исто така ја презираше Деметра, а ја знам и неговата приказна. Деметра беше назначена да го надгледува тимот за дизајнирање. Да го *надгледува*, а не да прави сè сама. Деметра ја бидува за дизајнирање - тоа и амбалажирање. Таа ги знае имињата на сите дизајнерки фонтови што постојат и понекогаш го прекинува состанокот единствено за да ни покаже некој нов фонт што мисли дека би бил подобар за одреден производ или кампања. Што, во основа, е супер. Но тоа е и проблем во исто време, бидејќи го прекинува состанокот.

Така, минатата година *Купер Клемов* направија ребрендирање на еден голем, познат навлажнувач Дренч, и Деметра смисли да го направиме во бледо портокалова боја со бел фонт. Па тоа доживеа огромен успех и ги добивме речиси сите можни награди. Сè беше во ред, освен Марк, кој беше одговорен за дизајнот. Имено, тој веќе имал искреирано сосема поинаков дизајн. Но Деметра се сети на идејата со портокаловата боја, сама го стокми дизајнот и го истопори пред сите на состанокот со клиентите. И Марк беше многу понижен.

Најлошото е што Деметра не ни забележа дека Марк е лут. Таа не забележува такви нешта. Таа е сета полна со зборови за мотивација, *браво*, „да пукне“, *ајде - одиме понатаму, дајте го следниот проект*. И тогаш, се случи полн погодок на кој Марк не можеше да се пожали. Мислам, на некој начин, тој беше среќникот: тој доби големи пофалби за тој редизајн. Можеше да го вметне тоа постигнување во неговата работна биографија и слично.

Но сепак. Тој беше сиот наоколу и кога зборуваше со Деметра беше толку саркастичен што на моменти ме штрекнуваше.

Тажното е што сите во канцеларијата знаат колку е Марк талентиран. На пример, тој ја има добиено Стилската награда за дизајн. (А тоа е престижна работа во овој бизнис). Но се чини како Деметра да нема претстава колку добар главен дизајнер има.

Ниту Лиз не е многу среќна овде, но некако се справува со тоа. Флора, од друга страна, постојано негодува во врска со Деметра, но мислам дека причината за тоа е бидејќи таа едноставно сака да негодува за сенешто. Не сум сигурна за другите.

Што се однесува до мене, јас сè уште сум новата девојка. Тука сум веќе седум месеци и не се истакнувам многу – не го истакнувам премногу сопственото мислење. Но не е дека немам никаква амбиција - и јас имам некои идеи. И мене ме привлекува дизајнирањето, особено типографијата - всушност, за тоа разговаравме со Деметра во текот на моето интервју за работа. Секогаш кога ќе добиеме нов проект, мојот ум се активира. Имам составено многу спецификации за проекти во слободно време на мојот лаптоп. Логоа, дизајнерски концепти, стратешки документи... И постојано ѝ ги доставувам на Деметра преку мејл, за повратен одговор и мислење, а таа постојано ми ветува дека ќе ги разгледа, кога ќе може да одвои време за тоа. Сите велат дека не смеам да ѝ додевам на Деметра, зашто ќе го навлечам нејзиниот бес врз себе. Затоа, јас ја чекам својата шанса, како сурфер што чека погоден бран. Случајно ме бидува и за сурфање, и знам дека мојот бран ќе дојде. Во вистинскиот момент, ќе го привлечам вниманието на Деметра. Таа ќе ги разгледа моите сработени материјали, сите коцкички ќе си дојдат на своето место, и јас ќе започнам да напредувам во животот. Не да веслам, веслам и веслам како сега.

Штотуку ја зедев следната анкета од купот, кога во нашата канцеларија влезе Хана, уште една од нашиот тим на дизајнери. Сите останаа со подотворени усти, а Флора го упати погледот кон мене, поткревајќи ја едната веѓа. Кутрата Хана, мораше да си замине дома во петокот. Навистина не се чувствувавше добро. Во изминатите пет

години имала најмалку пет спонтани абортуси и тоа ја правеше малку ранлива, па одвреме-навреме добиваше напади на паника. Тоа се случи и во петокот, па Роза ѝ рече да појде дома за да се одмори. Вистината е дека Хана е таа што веројатно работи најмногу во канцеларијава. Имам забележано нејзини електронски пораки во два часот изутрина. Таа заслужува да се одмори.

„Хана!“ извика Роза. „Добра ли си? Не се преморувај денес“.

„Добро сум“, ѝ одговори Хана, сместувајќи се на своето место и избегнувајќи контакт со очите со сите. „Добро сум“. Таа веднаш отвори еден документ и започна да работи, отпивнувајќи голтка од шишенцето со филтрирана вода од чешма.

„Хана!“ Деметра се појави на вратата од нејзината канцеларија. „Се врати! Одлично“.

„Добро сум“, по кој знае кој пат повтори Хана. Забележав дека не сака да се крева врева околу тоа, но Деметра се упати кон нејзиното биро.

„Хана, не грижи се, те молам“, ѝ рече таа со нејзиниот звонлив, авторитативен глас. „Ама баш никој овде не мисли дека правиш драми или нешто слично. Затоа, воопшто немој да се грижиш за тоа“.

Таа пријателски кимна со главата кон Хана, а потоа се упати назад кон нејзината канцеларија и ја затвори вратата. Ние останавме зјапнати кон неа, занемени, додека кутрата Хана делуваше мошне засрамено. Веднаш штом Деметра се врати во нејзината канцеларија, таа ѝ се обрати на Роза:

„Мислиш ли дека правам драми со своето однесување?“ Подголтна.

„Во никој случај!“ веднаш извика Роза, а при тоа ја слушнав Лиз како мрмори: „Проклета Деметра...“

„Слушај, Хана“, продолжи Роза, упатувајќи се кон нејзиното биро и клекнувајќи до неа, со поглед вперен директно во нејзините очи. „Штотуку беше Деметризирана“.

„Токму така“, се согласи Лиз. „Штотуку беше Деметризирана“.

„На сите ни се случува тоа. Таа е бесчувствителна крава и кажува глупави работи што едноставно не треба да ги слушаш, во ред? Одлично направи со тоа што дојде денес и сите го цениме вложениот напор. Зарем не?“ Таа погледна околу себе и наиде на ракоплескање од сите присутни, а образите на Хана се заруменија од задоволство.

„По ѓаволите со Деметра“, заврши Роза кратко и јасно, па се врати назад кон својата работна маса, наидувајќи на уште посилено ракоплескање во знак на поддршка.

Кришум под око, можев да ја забележам Деметра како сирка низ нејзината застаклена канцеларија, чудејќи се што се случува тука. И речиси се сожалив на неа. Таа навистина си немаше поим.